

ע"פ 7097/15 - יאסר אלאעסם נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 7097/15

לפני:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט א' שהם

המערער: יאסר אלאעסם

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
מיום 06.09.2015 בתיק פ 050005-03-14

בשם המערער: עו"ד שמש אבנר

בשם המשיבה: עו"ד נורית הרצמן

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. לאחר שמיעת ראיות, הורשע המערער בעבירות של מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1), ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) וסעיף 25, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1), הפרעה לשוטר בזמן מילוי תפקידו לפי סעיף 275, איומים לפי סעיף 192, בריחה ממשמרת חוקית לפי סעיף 257, וכן זוכה מעבירה של סיכון חיי אדם בסיכון תחבורה לפי סעיף 332(2) - הכול לפי חוק העונשין, תשל"ז-1977. עוד הורשע המערער בעבירות של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3), נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 והסתייעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 - עבירות אלה לפי פקודת התעבורה [נוסח חדש]. המערער הורשע גם בנהיגה בניגוד לחובת פוליסה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תשל"ל-1970.

עובדות המקרה, כפי שנקבעו, הינן: בתאריך 18.3.2014, בסמוך לשעה 15:30, נהג המערער ברכב בבאר שבע, בהיותו פסול מלנהוג ושיכור, בריכוז אלכוהול בליטר אוויר נשוף בסך של 555 מיקרוגרם. במהלך הנסיעה, התנגש המערער ברכב אחר שנסע לפניו. לאחר התאונה עזב המערער את המקום בנסיעה מהירה. שוטרים שהיו באזור החלו לנסוע אחריו ברכב פרטי וסימנו לו לעצור, ברם המערער המשיך בנסיעתו. בשלב זה, המערער לא היה מודע כי ברכב שנוסע אחריו יושבים אנשי משטרה. הוא עצר את רכבו על מנת להוריד נוסעות שהסיע. השוטרים קראו לעברו "עצור משטרה", ושוטר אחד אף קפץ על הרכב, תלה את עצמו על חלון הנהג והורה לו לעצור, ואף ניסה להוציא את מפתחות הרכב. המערער היכה את השוטר באגרופו, המשיך בנסיעה כאשר השוטר תלוי על הרכב, פלג גופו העליון בפנים ופלג גופו התחתון בחוץ. בהגיע המערער סמוך לצומת, חסם אוטובוס את נתיב נסיעתו. שוטר אחר יצא מרכב המשטרה בהיותו לבוש מדים, וניסה לפתוח את דלת הנהג. המערער המשיך בנסיעה על המדרכה, כאשר שני השוטרים תלויים על חלונות הרכב. הוא עבר בין עמוד תאורה לחומה של בית. שני השוטרים קיבלו מכה. שוטר שלישי יצא מרכב המשטרה, שלף אקדח וצעק למערער "עצור או שאני יורה". המערער המשיך בנסיעה והשוטר ירה לעבר גלגלי רכב המערער וגרם לתקר. המערער התנגד למעצר, והשוטרים הצליחו לאזוק את ידיו. המערער ביקש להעביר את האזיקים לקדמת הגוף כי הם לוחצים עליו. כאשר השוטר הסיר את האזיקים כדי להיעתר לבקשת המערער, ניצל המערער את ההזדמנות והחל לברוח מהניידת. לאחר מרדף, נעצר המערער ואיים על השוטרים - "היום אתם הרבה, אבל בלילה אתם לבד", "אני אהרוג אתכם", "תוריד את האזיקים וניכנס לחדר, אתה מת". במהלך הנסיעה המשיך המערער להשתולל, בעט בעיקר בחלונות הניידת וקילל את השוטרים.

בגין מעשים אלה, גזר בית המשפט המחוזי בבאר שבע (ת"פ 50005-03-14, כב' השופטת ט' חיימוביץ) 30 חודשי מאסר בפועל; הפעלת מאסר מותנה בן 24 חודשים בחפיפה חלקית, באופן שיהיה על המערער לרצות עונש מאסר של 50 חודשים החל מיום מעצרו; מאסר על תנאי; פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים מיום שחרורו; פסילה על תנאי וצו חילוט הרכב.

המערער הגיש ערעור על שני חלקי פסק הדין, אך במהלך טיעונו ובעקבות הערתנו, חזר בו מהערעור על הכרעת הדין. באשר לגזר הדין, הסנגור סבור כי העונש חמור יתר על המידה בכך שבית המשפט הטיל כמעט את מלוא עונש המאסר המותנה במצטבר, ובכך שלא ניתן משקל ראוי לכך שכתוצאה מהרשעתו הנוכחית במהלך היותו אסיר ברישיון, עלול לפקוע רישיונו כאסיר משוחרר לתקופה שמעל לשנתיים. אי לכך, נטען כי בית המשפט החמיר בתוצאה אליה הגיע.

2. מקרה זה מדגים את הכוח השלילי המוענק לנהג רכב, אשר מתעלם - שוב ושוב - מהוראות דיני התעבורה, כאילו הן נתונות לשיקול דעתו. יובהר, כי מעבר למעשי המערער בתיק הנדון, הוא בעל הרשעות קודמות בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תעבורה, נהיגה בזמן פסילה, הפרעה לשוטר ושווד. הוא ריצה בעבר תקופות מאסר. המערער שוחרר ממאסרו האחרון כשנה וחמישה חודשים טרם ביצוע העבירות מושא ערעור זה. צר לנו לציין כי המערער מהווה מעין סיכון מהלך. הוא מתעלם מהאחריות הבסיסית המוטלת על כל נהג, וממנגנוני הענישה המוטלים על נהג עבריין. בשורה - הוא מסכן את הציבור עת נהיגתו ואין בענישה כדי להרתיעו ולו כדי לפעול במצוות בית המשפט. כמות האלכוהול שנמצאה אצל המערער הייתה בכמות של כמעט פי 2.5 מהמותר. כשם שאינו פועל על פי גזר הדין שמוטל עליו, כך אינו שש, לשון המעטה, למרות אנשי המשטרה. הוא מנצל את שחרורו כאסיר ברישיון לבצע עבירות דומות או זהות לאלו שבהן הורשע בעבר ובגין ריצה את המאסר שממנו שוחרר.

המסקנה היא כי מבחינת השיקולים של הגנה על הציבור, הרתעת הרבים והרתעת היחיד – עונש של 30 חודשי מאסר בגין המקרה אינו חמור כלל וכלל. נכון כי בנוסף לעונש זה, יהיה על המערער לרצות תקופה נוספת של 20 חודשים מכוח הפעלת תנאי וכן תקופה של כשנתיים משום שהפר את תנאי שחרורו. ואולם, תוצאות אלו אינן בגדר עונש חדש שבא לעולם, אלא מעין חוב – מאסר מותנה או שחרור ברישיון – שעל המערער, בעקבות מעשיו כעת, לפרוע. למעשה, ניתן לומר כי גם בראיה הכוללת, בית המשפט לא החמיר עם המערער יתר על המידה אלא התאים את העונש להתנהגותו ולנתוני העבר שלו, שבאו להעניק לו הזדמנות לפתוח דף חדש. תחת אימוץ כללים נורמטיביים, המערער בעט ברשויות שהיו מוכנות לתת לו הזדמנות נוספת. כמובן, עונש חייב להיות מידתי והולם, אך כאמור, העונש בגין המקרה עומד על 30 חודשים וזה בוודאי אינו מצדיק התערבות על ידי ערכאת הערעור. כך גם לגבי הפעלת התנאי ומבלי להתעלם מהאפשרות של הפקעת הרישיון, על כל המשתמע מכך.

באשר לעונש הפסילה של עשר שנים, זוהי תקופה ארוכה אך איננה שרירותית אלא נגזרת מהוראות המחוקק לגבי עבריין תעבורה חוזר ביחס לעבירות בהן הורשע המערער.

סוף דבר, תקופת המאסר איננה קצרה אך על רקע נסיבות המעשה והעושה, לא נפלה טעות בגזר הדין. חובתו של בית המשפט במקרה זה הייתה לשים דגש על האינטרס הציבורי וכך נהג.

3. הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ד באב התשע"ו (18.8.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט